

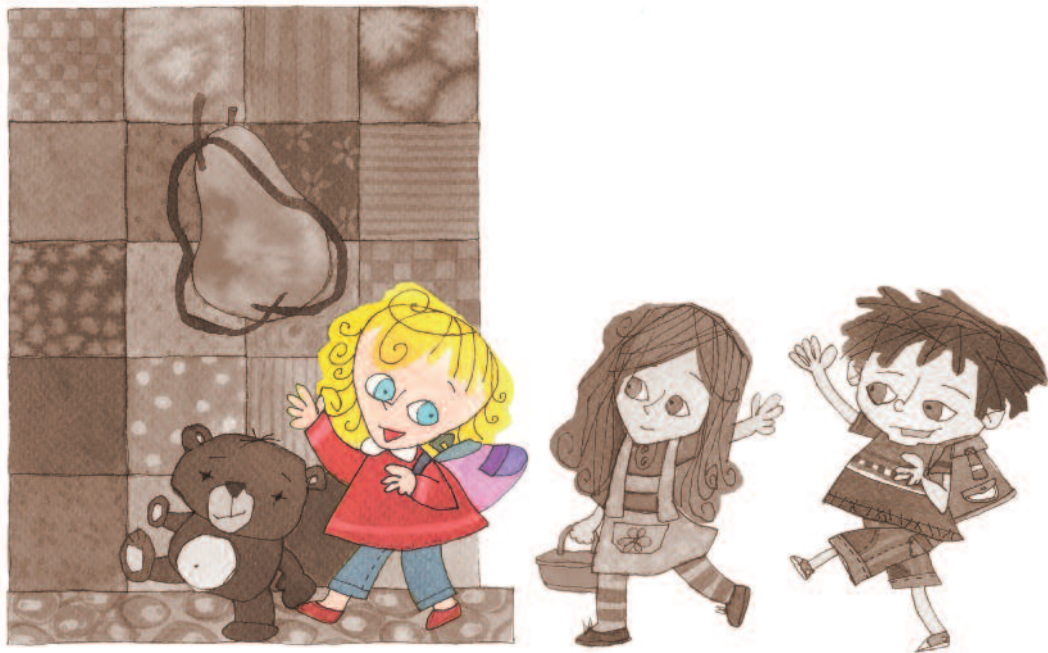
Körte lett a lányom

„Hej, óvoda, óvoda, de sok gyerek jár oda!” Hát igen, valahol itt kezdődtek a problémák Lolánk nagylányéletének első napján. A... hogy is mondják hivatalosan? Ja, igen, megvan: a nevelési év első napján.

A lányunk óvodás lett. És ez még akkor is nagy dolog, ha már több mint egy éve a bölcsődében edzett.

Lola és én rajongunk Kormos István híres gyerekbocsáért, Vackorért. Emlékeznek? „Katona Anna – egy. Varga Bence – kettő. Pór Juci – három.” Egészen addig, hogy „Kovács Vícu – tíz”. Csak-hogy amíg Vackor tündéri óvodájában tíz gyerek volt, éppen annyi, mint Lola bölcsődéjében, addig Lola tündéri óvodájában tizen-nyolc. És ennek a fele négyéves (valódi) nagylány és (valódi) nagyfiú. Ami olyan nagyon hiányzott a kicsik között (úgy is, mint köve-

tendő nagylánypéldák, csodálandó hercegnők, inspiráció, kihívás, miegymás), az ugyanannyira félelmetesnek tűnt szeptember elsején. A Nagyok tudták, mit csinálnak. A Nagyok már jó néhány hónapja oda jártak. A Nagyoknak már volt kedvenc játéuk, kedvenc ágyuk, és a legjobb jeleket is lestopolták. Lola végül a cseresznye és a körte között választhatott. Kizárólag Kormos Istvánnak köszönhető, hogy utóbbi mellett döntött – pedig utálja. Augusztus 31-én mindenkinek azt újságolta, hogy „köjtelek lesz a lelem”. Szeptember elsején némán szemrevételezte a körte jelzésű kissekrényt. Mostantól három évig ez az ő szekrénye. Nem csoda, hogy ez a távlat egy alig hároméves gyerek számára felfoghatatlan. Lolám számára nyáron még az volt a legnagyobb sértés, ha valaki „lekislányozta”. „Nadjány vadok, nem kisjány!” – kiáltotta ilyenkor véresen komolyan. A nagylányság azonban a gyakorlatban a világ legfélelmetesebb dolgának tűnt. Beléptünk a kis-középső feliratú terembe.

Mint egy bábeli méhkas, olyan volt a szoba. Különleges bábeli zűrzavar, ahol ugyanazt a nyelvet beszélik, de tizennyolcféleképpen. Már mindenki ott volt, és mindenki zavargott. A régiek örültek a viszontlátásnak, az újak meg nem akartak kimaradni a mókából. De legalábbis a túlélésre játszottak, és jól kieresztették a hangjukat. Az ajtóban Ili néni fogadta szeppent újoncait és még szeppentebb szüleiket. Arca nyugalmat sugárzott – elvégre már vagy huszadszorra csinálta. Minden rendben lesz, a gyerek jó kezében van – ezt mondták a gesztusai. Engem ez nyugtatott meg, Lolát viszont két sokkal fiatalabb, már kora reggel szurtos arcocská. Roni és Cole. Roni és Cole!

A gyakorlott óvodás Roni és a Lolához hasonlóan friss hús Cole.

A triumvirátus. Lepidus, Antonius és Octavianus! Ha időszámításunk előtt 42-ben győzni tudtak Philippinél, akkor egy óvodai csoport sem okozhat nekik gondot. Tudtam, hogy előbb-utóbb minden rendben lesz. És Lola is tudta. A véd- és dacsövetség újra működik, a kör bezárult. Még akkor is minden a legjobb úton halad, ha tetteik alapján mégsem az ókori államférfiak második triumvirátusára hajznak ők hárman, sokkal inkább a három kismalacra...

Ezek után elegendő volt a konkrétumokra koncentrálnunk. Például az étkezésre. Amit Lola szeret amolyan „freestyle” módon intézni. Ha kedve van, villával, kanállal, ha nincs kedve, kézzel. Viszonylag tisztán – kivéve a spagettit és a leveseket, amelyekhez otthon külön evősruha-gyűjtemény áll rendelkezésére. Mondanom sem kell, hogy a legelső kommunális ebéd alkalmával azonnal maga alá borított egy egész tál húslevest. Másnap pedig magyaros spagetti volt a menü... hasonló eredménnyel. A Nagyok legnagyobb örömeire, természetesen. Aztán ott van az alvás. Ami otthon mese, ének és különösebb tutujgatás nélkül működik. Délután két óra, éjszaka tizenegy. Oviban nulla. Az első hét alatt Lola összesen talán húsz percet pihent ebéd után. Inkább dalolt, csacsogott, nézelődött, tornázott. Izgult. Ani néni és Panni néni biztosságot adó simogatása nélkül egyelőre ennyire futotta. Ili néni – hiába jószágos maga is – még a körön kívül van. Így esett, hogy a kis-középső népe közül csak a legkisebb, a mi Lolánk nem aludt egy szemhunyasnyit sem. Őrizte a Nagyok álmát. Na és persze élvezte, hogy csak az övé a tér. Meg szavalt: „*Brumma brumma brumma hóóóóó! Fára mászni volna jó!*” De nem türelmetlenkedünk. Tudom jól, hogy a mi Vackorunk nem bírja már sokáig az erőt adó, édes délutáni szunyókálás nélkül. Elalszik majd, mint a Nagyok, a csodás királylányok meg daliás lovagjaik. Na és – legfőképpen – Lepidus és Octavianus, a két jó barát. Ha más nem, hát ők meggyőzik majd Antoniust... előbb-utóbb.

Ne kerteljünk, az óvoda nemcsak a gyerekek nagy lépés a nagylányság felé, hanem a mamának is. Nekem is. Elmondhatatlanul büszke voltam a lányunkra – és magunkra, hogy három évig sikerült kívül-belül egészségesre nevelni. Lola immár egy komoly közösség, a kis-középső csoport tagja. Már bölcsődésként is megcsináltam a látványt, ahogy ügyet sem vetve a világra és az üvegajtó mögött leselkedő anyjára, tett-vett a többi gyerek között a csoportszobában. Pedig a bölcsisiek többnyire egyedül játszottak, Lola is csak két-két és fél éves kora környékén kapott rá a bandázás ízére – akkor alapították a fönti triumvirátust Ronival és Cole-lal.

Az óvodai csoportban viszont már nem volt mese. Ott, kérem szépen, a kőkemény élet zajlott – nem is olyan kicsiben. Klikkekkel, veszekedésekkel, konfliktusokkal, nagy barátságokkal, szerelmekkel... mindennel, ami ahhoz kell, hogy a gyerek megtanuljon igazi közösségi lényként élni. A legnagyobb kihívás az volt, hogy kívül maradjak. Hogy hagyjam, hadd élje meg az első vitákat, az első kudarcokat, az első hibákat. Komoly tanulási folyamat volt arra

rájönni, hogyan lehetnék ott úgy, hogy nem vagyok ott. Azt szerettem volna elérni, hogy a gyerekek képesek legyenek maguk helyre tenni és megoldani konfliktusokat, de közben bízzon bennem, tudja, hogy bármikor hozzám fordulhat, ha baj vagy boldogság van – és ne csak tudja, hanem forduljon is hozzám. Fel kellett nőnem a lányomhoz. Már csak azért is, mert a többi szülő, olyan... olyan... felnőttek tűnt.

Szülői...

Pontosan ugyanúgy érzem magam, mint a gyerekek, amikor a nagylányok nem engedték, hogy játsszon a csillogó lila hajgumikkal. Nyeretlen két és fél éves voltam én

Tartalom

11	Kisnagylány
37	... de van benne rendszer
51	Mindennapi gyönyörűségeink
95	Ne félj, csak vicceltem
105	Viccen kívül: ha a gyerek elromlik
125	„Papa, mama, gyerekek, csupa szív, szeretet”
151	Mama, hol voltam, amikor még nem voltam?
163	Nem sírok, csak könnyezem
181	„Ugye nem lesz belőled szobor?”
193	Amikor a lélek lép egy nagyot
209	A „nem akarom” művészete
227	Hurrá, nyaralunk! – és ami mögötte van
257	Tél volt, hó esett
279	Halmazati (v)iszonyok
303	My fair baby
321	Lola Bodobácsországban
343	Egymás szemében
361	Az utolsó felvonás (Vége főcím, villany leo...)